

Η αγωνία του θανάτου και το θαύμα της ζωής

Επιστήμες / Επιστήμη και Ηθική

Σταύρος Μπαλογιάννης, Ομότιμος Καθηγητής Ιατρικής ΑΠΘ

Η πορεία του μεταπτωτικού ανθρώπου διέρχεται διά μέσου του σωματικού και ψυχικού άλγους. Από της γεννήσεως του ακολουθεί τον άνθρωπον η νόσος και πλανάται το φάσμα του θανάτου.

Όλον και περισσότερο, κατά την διάρκειαν της ζωής του, συνειδητοποιεί ο άνθρωπος πόσον ταλαίπωρος είναι, πόσον καθηλωμένος εις την χοϊκότητα του, πόσον αδύναμος και πόσον επιρρεπής εις την φθοράν.

Η εκάστοτε εμπειρία της σωματικής νόσου υπογραμμίζει την αίσθησιν της αδυναμίας και της προσωρινότητος του, ενισχύει τον φόβον του θανάτου και εισάγει την θλίψιν και την ανασφάλειαν εις την ψυχήν του.

Η συνειδητοποίηση, ότι καθ' ημέραν οδεύει προς τον φυσικόν θάνατον, χωρίς να γνωρίζη πότε θα επέλθη ούτος, αποτελεί συγκλονιστικήν αίσθησιν, πλήρη οδύνης, έχουσα τεραστίας ψυχολογικάς επιπτώσεις.

Η αίσθησις του θανάτου συνοδεύεται από την αίσθησιν της ματαιότητος των πάντων και την αναστολήν όλων των ανθρωπίνων επιδιώξεων.

Η αίσθησις της διακοπής της ζωής, ταυτιζομένη μετά της αισθήσεως της διακοπής της χρονικής προεκτάσεως του ανθρωπίνου Είναι εντός του αισθητού κόσμου, βυθίζει τον άνθρωπον εις την φιλαυτίαν, την εμπάθειαν και την θλίψιν και καθιστά ματαίαν την ψυχικήν κινητοποίησιν αυτού διά μίαν πορείαν πλήρη προσδοκιών και ελπίδων .

Εάν δεν υπήρχεν η ελπίς της αιωνιότητος και της κρείττονος αναστάσεως ο άνθρωπος θα αιωρείτο εις την άβυσσον της ανυπαρξίας και θα εβυθίζετο εις το βάραθρον της απογνώσεως. Εντός αυτού θα έφερεν ο άνθρωπος την αίσθησιν της νεκρώσεως του παντός και η ύπαρξις του θα προσελάμβανεν μηδενικήν διάστασιν.

Η συμμετοχή του ανθρώπου εις την Ανάστασιν του Κυρίου μεταβάλλει την τραγικότητα του θανάτου και καθιστά βεβαίαν την υπαρξιακήν προέκτασιν αυτού εις την αιωνιότητα.

Ο άνθρωπος διά της ελπίδος της αναστάσεως εξέρχεται εκ του τέλματος της

θλίψεως και της ματαιότητας, εκ της καθηλωτικής αισθήσεως του μηδενισμού και της ανυπαρξίας και άρχεται να μάχεται, να παλαίη διά την ανάστασιν την προσωπικήν του και παντός άλλου προσώπου.

Η νίκη κατά του θανάτου διά της Αναστάσεως του Κυρίου κατέστη νίκη της Ζωής κατά της φθοράς και της ανυπαρξίας.

Η αίσθησις της ζώσης παρουσίας του Θεού εις την ανθρωπίνην ψυχήν καθιστά αισθητήν την βεβαιότητα της αιωνιότητος και αποδεσμεύει τον άνθρωπον εκ του φόβου και της αγωνίας της εκμηδενίσεως και καθιστά συνειδητόν τον προορισμόν του να γίνη κοινωνός θείας φύσεως.

Ο φυσικός θάνατος και η μνήμη αυτού απεκδύονται πάσης τραγικότητος και καθίστανται πηγαί δυνάμεως αίρουσαι τον άνθρωπον εκ της χοϊκότητος και εκ των παθών του .

Η αίσθησις της ζοφώδους αβύσσου υποκαθίσταται από την ελπίδα της υπερβάσεως της φθοράς και της εισόδου του ανθρώπου εις τον φωτισμόν της Αγάπης.

Ο νούς και η καρδιά του ανθρώπου αίρονται εκ της γής εις τον ουρανόν, πλατύνονται και αποκτούν την θαυμαστήν αίσθησιν της εγγύτητος και της ζώσης παρουσίας του Θεού της Αγάπης .

(Απόσπασμα από άρθρον: Σταύρος Ι. Μπαλογιάννης » Η αγωνία του θανάτου και το θαύμα της ζωής» εις τον τόμον «Η Νευρολογία προ της τρίτης χιλιετίας» Θεσσαλονίκη 2001, σελ.27-40

<https://bit.ly/2WZvvPn>